

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19324/2024
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Путник адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 239/22 од 18.04.2024. године, на седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 239/22 од 18.04.2024. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 239/22 од 18.04.2024. године и пресуда Првог основног суда у Београду Прр1 282/21 од 21.06.2022. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 282/21 од 21.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена обавезана да тужили на име накнаде материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 160.882,09 динара са законском затезном каматом од 02.09.2021. године до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужили накнади трошкове парничног поступка од 39.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 239/22 од 18.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Тужила је поднела одговор на ревизију. Трошкове није тражила.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... и 10/23), Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе. Наиме, наводи ревизије којима се оспорава висина штете, у коју је урачуната и законска затезна камата обрачуната конформном методом, по оцени Врховног суда оправдавају одлучивање о изјављеној ревизији ради уједначавања судске праксе, у светлу правног схватања о спровођењу извршења на основу извршне исправе донете применом неуставног прописа, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.04.2013. године. Из тог разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према до сада утврђеном чињеничном стању, пред Трговинским судом у Београду је 26.09.2007. године покренут поступак стечаја над ДП „Прва српска фабрика шећера Димитрије Туцовић 1898“ Београд. Стечајни дужник је у моменту отварања стечајног поступка био друштвено предузеће са 100% уделом оснивача. Стечајни суд је донео закључак о листи утврђених и оспорених потраживања Ст 75/2007 од 19.02.2008. године. Тим закључком тужили, као повериоцу четвртог исплатног реда, признато је потраживање у укупном износу од 160.882,09 динара (при чему висина износа главнице и приписане камате нису опредељени појединачно, а у извештају стечајног управника од 14.02.2022. године, констатовано је да ће се утврђено потраживање кориговати сходно одлуци Уставног суда Уз 82/2009 од 27.07.2012. године). Тужила у стечајном поступку није наплатила своје потраживање. Измене наведеног закључака није било. Решењем Привредног суда у Београду Р4 Ст 955/21 од 09.04.2021. године, донетим по приговору тужиле, утврђено је да је у предметном стечајном поступку повређено право на суђење у разумном року и наложено поступајућем стечајном судији да у року од четири месеца од дана пријема решења предузме све мере како би се стечајни поступак што пре окончао.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су о праву тужиле на накнаду материјалне штете проузроковане повредом права на суђење у разумном року и одговорности тужене за тако насталу штету одлучили применом члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

По оцени Врховног суда правилно су нижестепени судови закључили да тужена одговара за штету када тужила, бивши запослени код стечајног дужника – привредног друштва са већинским друштвеним или државним капиталом, без своје кривице није наплатила своје новчано потраживање из радног односа, а правноснажним решењем је

утврђено да јој је у том поступку повређено право на суђење у разумном року. Утврђеном повредом права на суђење у разумном року тужила је стекла право да захтева од тужене накнаду материјалне штете у висини ненаплаћеног потраживања признатог у стечајном поступку у висини главног дуга, као и право на камату до момента покретања стечајног поступка.

Међутим, по оцени Врховног суда, основани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права при одређивању висине штете у делу одлуке о камати која је обрачуната конформном методом, у капитализираном износу који чини део главног захтева.

Према утврђеном чињеничном стању, закључком Трговинског суда у Београду Ст 75/2007 од 19.02.2008. године тужили је признато потраживање у укупном износу од 160.882,09 динара, а из извештаја стечајног управника од 14.02.2022. године произлази да ће се утврђено потраживање кориговати сходно одлуци Уставног суда Уз 82/2009 од 27.07.2012. године, у које је урачуната и приписана главници законска затезна камата обрачуната до дана отварања стечајног поступка. Обрачун законске затезне камате извршен је применом одредбе члана 3. став 1. Закона о висини стопе затезне камате („Службени лист СРЈ“ број 9/01), важећег у време доношења наведеног закључка, а којом је било прописано да се обрачун дуга увећаног за затезну камату врши тако да се фиксна стопа од 0,5% множи износом главног дуга увећаног за камату по стопи из члана 2. тачка 1. тог закона, применом конформне методе.

Одлуком Уставног суда Уз 82/2009 од 12.07.2012. године (објављеном у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 73 од 27.07.2012. године), утврђено је да одредба члана 3. став 1. Закона о висини стопе затезне камате („Службени лист СРЈ“ број 9/01) у делу који гласи: „применом конформне методе“, није у сагласности са Уставом. Након објављивања ове одлуке законска затезна камата на износ главног дуга повериоца, овде тужиле, у стечајном поступку није обрачуната применом пропорционалне методе (прост интересни рачун), будући да из утврђеног чињеничног стања произилази да ће се утврђено потраживање кориговати сходно одлуци Уставног суда Уз 82/2009 од 27.07.2012. године (што у даљем току поступка пред нижестепеним судовима није учињено), односно није било измене закључка од 19.02.2008. године.

У конкретном случају првостепени суд је усвојио тужбени захтев и тужену обавезао да тужили накнади штету у износу утврђеном закључком стечајног суда од 19.02.2008. године. Другостепени суд је прихватио становиште првостепеног суда, а у образложењу побијане пресуде није посебно ценио жалбене наводе, који се основано истичу и у ревизији, да је потраживање тужиле признато закључком стечајног суда од 19.02.2008. године било нужно кориговати у делу обрачунате законске затезне камате у складу са одлуком Уставног суда (прерачунати је применом простог интересног рачуна) и чланом 60. став 3. Закона о Уставном суду.

Изложено правно становиште нижестепених судова, по оцени Врховног суда засновано је на погрешној примени материјалног права. Наиме, Закључком стечајног суда 75/2007 од 19.02.2008. године тужили је признато потраживање у укупном износу од 160.882,09 динара где је урачуната и приписана главници законска затезна камата обрачуната у капитализираном износу до дана отварања стечајног поступка применом конформне методе, што произлази из извештаја стечајног управника од 14.02.2022. године (при чему висина главнице и приписане камата нису опредељени у номиналним

износима). Међутим, у конкретном случају, не може се применити обрачун законске затезне камате применом конфорне методе, већ применом методе простог интересног рачуна, према правном ставу Врховног касационог суда усвојеног на седници Грађанског одељења од 02.04.2013. године, заузетог након одлуке Уставног суда. Наиме, одлуком Уставног суда Уз 82/2009 од 12.07.2012. године (објављене у „Службеном гласнику Републике Србије“, број 73 од 27.07.2012. године) утврђено је да одредба члана 3. став 1. Закона о висини стопе затезне камате („Службени лист СРЈ“ број 9/01) у делу који гласи: „применом конфорне методе“, није у сагласности са Уставом.

Одредбом члана 60. став 3. Закона о Уставном суду („Службени гласници РС“, бр. 109/07,... и 103/15) прописано је да се извршење правноснажних појединачних аката, донетих на основу прописа који се више не могу примењивати, не може ни дозволити ни спровести, а ако је извршење започето, обуставиће се. У конкретном случају, Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом неуставне одредбе о начину обрачуна затезне камате применом конформне методе.

Према правном ставу Врховног суда о спровођењу извршења на основу извршне исправе донете применом неуставног прописа, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.04.2013. године, чија је примена у овом случају могућа по аналогији (стецај је, по својој природи, институт колективног намирења поверилаца генералним извршењем на имовини стечајног дужника), ако извршна исправа гласи на новчани износ у коме је главници приписана доспела камата обрачуната конформном методом по Закону који је у том делу проглашен неуставним, суд ће по службеној дужности, извршити разграничење и нови обрачун камате извршити тако што ће до 03.03.2001. године применити конфорни метод, од тада до 17.05.2011. године метод простог интересног рачуна, а од тада па надаље по одредбама члана 2. и 3. Закона о висини стопе затезне камате.

Дакле, обрачун камате конформном методом практично представља обрачун камате на камату, а што је супротно начелу забране анатоцизма, садржаном у члану 279. став 1. Закона о облигационим односима и суштини законске затезне камате која се од претпостављене штете претвара у новчану казну, чија висина знатно премашује претрепљену стварну штету, што није дозвољено.

Сагласно наведеном, одредбе о затезној камати су императивне природе, што значи да се код принудне наплате по службеној дужности примењује каматна стопа прописана законом за цео период у коме се камата обрачунава. Имајући ово у виду, у ситуацији када је главници приписана затезна камата обрачуната по методи која је проглашена неуставном, нужно је по службеној дужности извршити разграничење и обрачунати најпре главницу, а затим на главницу обрачунати камату применом методе простог интересног рачуна. У конкретном случају то није учињено у поступку стечаја, јер након доношења закључка од 19.02.2008. године није било новог обрачуна којим би била утврђена укупна висина тужиљиног потраживања где би на главни дуг била обрачуната законска затезна камата простим интересним рачуном и то: за период од дана доспелости потраживања утврђених правноснажним пресудама против дужника до дана отварања поступка стечаја.

Како нижестепени судови, због погрешне примене материјалног права, нису ценили најпре висину главног дуга, а затим ни правилност обрачуна висине тражене

камате обрачунате у капитализираном износу на износ главног потраживања која чини део главног дуга, то је у конкретном случају чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Зато ће првостепени суд у поновном поступку затражити од Привредног суда у Београду, односно од стечајног управника да најпре изврши разграничење главног дуга из укупно признатог потраживања од 160.882,09 динара, а затим на утврђену висину главнице да изврши и обрачун законске затезне камате од дана доспелости њеног потраживања до дана отварања стечајног поступка, у складу са одлуком Уставног суда Уз 82/2009 од 12.07.2012. године, односно методом простог интересног рачуна и о томе сачинити извештај.

У поновном поступку, првостепени суд ће поуздано утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка, јер зависи од исхода спора, у смислу одредбе члана 163.став 4. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду напред изнето Врховни суд применом члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**